

1 • A Pokolba vezető út

1976 márciusában éppen otthon imádkoztam, amikor az Úr Jézus Krisztus meglátogatott. Már napok óta imádkoztam a Szent Szellem által, amikor egyszercsak Isten valóságos jelenlétét éreztem. Az Ő ereje és dicsősége be-töltötte a házat. Ragyogó fény világította meg a szobát ahol imádkoztam, és egy csodálatosan kedves érzés járt át.

Fénysugarak hömpölyögtek, egymásba ol-vadtak, majd ismét szétváltak. Lenyűgöző lát-vány volt! És ekkor az Úr hangja kezdett szólni hozzám.

Azt mondta: „Jézus Krisztus vagyok, a te Urad, kijelentést akarok adni neked, hogy fel-készítsd a szenteket az én visszatérésemre, és sokakat az igazság útjára vezess. A sötétség erői valóságosak, és az én ítéleteim igazak.”

„Gyermekem, Szellemem által el foglak vinni a Pokolba és sok olyan dolgot mutatok

neked, amit szeretném ha megtudna a világ. Sokszor meg fogok jelenni neked, lelkedet ki fogom venni a testedből, és valóságosan elviszlek a Pokolba.”

„Azt akarom, hogy írj egy könyvet és beszámolj a látomásokról és mindarról, amit kijelenttem neked. Te és én együtt fogjuk végigjárni a poklot. Jegyezd fel ezeket a dolgokat, amik voltak, vannak és eljövendők. Az én beszédeim igazak, hűek és megbízhatóak. Vagyok aki vagyok, és rajtam kívül nincs senki más.”

„Drága Uram!” – kiáltottam. „Mit akarsz, hogy cselekedjek?” Egész valómmal Jézushoz akartam kiáltani, hogy elismerjem az Ő jelenlétét. Leginkább úgy írhatnám le ezt a helyzetet, hogy szeretet áradt rám. A legcsodálatosabb, legbékésebb, legörömtelibb, legerőteljesebb szeretet volt ez, amit valaha is éreztem.

Isten dicsérete kezdett áradni belőlem. Hirtelen az egész életemet oda akartam adni Neki, hogy használhassa, hogy embereket mentsen meg bűneikből. A Szent Szellem által tudtam, hogy valóban Jézus az, Isten fia, aki velem van a szobában. Egyszerűen nem találok szavakat, hogy kifejezzem isteni jelenlétét. De tudom, hogy tudom: az Úr volt az!

„Nos, gyermekekem!” – mondta Jézus. „Szellemem által elviszlek a Pokolba, hogy feljegyezhesd annak valóságát, hogy az egész Föld megtudja, hogy a Pokol valóság, és hogy az elveszetteket a sötétségből Jézus Krisztus Evangéliumának világosságára hozzam.”

A lelkem hirtelen kivétetett a testemből. Jézussal együtt elhagytuk a szobát és elindultunk az ég felé. Tudatában voltam mindannak, ami velem történik. Láttam a férjemet és a gyermekeinket, amint odalent alusznak.

Olyan volt, mintha meghaltam volna és a testem ott maradt volna az ágyon, míg a szellemem a ház tetején keresztül távozott Jézussal együtt. Úgy tűnt, mintha az egész tető feltekeredett volna, és láttam, amint családom lent alszik az ágyban.

Jézus érintését éreztem, amint így szólt: „Ne félj! Biztonságban lesznek.” Tudta mi jár a fejemben.

Megpróbálom a tőlem telhető legjobban, lépésről lépésre elmondani nektek, mit láttam és éreztem. Néhány dolgot nem értettem. Az Úr Jézus a legtöbb dolog jelentését elmagyarázta, de néhány dologról nem beszélt.

Akkor tudtam, és most is tudom, hogy ezek a dolgok valóban megtörténtek és csak Isten mutathatta meg mindezt nekem. Dicsőség az Ő Szent nevének. Emberek, higgyétek el, a Pokol valóság! E könyv készítése idején sokszor elvittem oda a Szent Szellem által.

Nemsokára már magasan az égben jártunk. Megfordultam és Jézusra néztem. Telve volt erővel és dicsóséggel, és hatalmas békesség áradt Belőle. Kézen fogott és így szólt: „Szeretlek. Ne félj, mert én veled vagyok.”

Ekkor elkezdünk még magasabbra emelkedni az égbe és most már láthattam a Földet odalent. A Földből kiállva, többfelé szétszóródva tölcseyszerű képződményeket láttam, amelyek pörögve közelítettek egy középpont felé, majd ismét eltávolodtak.

Magasan a Föld felett mozogtak és olyanok voltak, mint egy állandó hullámozásban lévő hatalmas gégecső.

A Föld minden részéből jöttek fölfelé. „Mik ezek?” – kérdeztem az Úr Jézustól, amint éppen az egyikhez közeledtünk.

„Ezek a Pokol kapui” – válaszolta. „Az egyikken keresztül fogunk alászállni a Pokolba.”

Hirtelen az egyik tölcsér belsejében találtuk magunkat. Belülről olyan volt, mint egy alagút, amely körbe-körbe forog, mint egy bűgócsiga.

Mély sötétség ereszkedett ránk, a sötétséggel együtt pedig oly szörnyű bűz áradt, hogy még a lélegzetem is elállt tőle. Az alagút oldalán élő alakok voltak a falba ágyazva. Ezek a sötétszürke alakok mozogtak és sikoltoztak, amint elhaladtunk mellettük. Jézusnak mondanía sem kellett, ösztönösen is tudtam, hogy gonosz lények voltak.

Az alakok tudtak mozogni, de a falhoz tapadtak. Szörnyű bűzt árasztottak és borzalmas hangon sikoltoztak felénk. Láthatatlan gonosz erő jelenlétét éreztem a csatornáknban.

Néha a sötétben sikerült kivennem egy-egy alakot. Legtöbbjüket mocskos, ködszerű anyag borította be. „Uram, mik ezek?” – kérdeztem miközben szorosán markoltam Jézus kezét.

Így válaszolt: „Ezek olyan gonosz szellemek, amelyek készen állnak arra, hogy örömmel a földön teremjenek, mihelyt Sátán parancsot ad rá.”

Ahogy lefelé haladtunk a csatornában a gonosz lények vihogtak és kiabáltak ránk. Próbáltak megérinteni bennünket, de Jézus ereje

visszatartotta őket. Az egész levegő piszkos és szennyezett volt, és csupán Jézus jelenléte tartott vissza attól, hogy sikoltozzak a merő borzalomtól.

Igen, minden érzékszervem működött – hallhattam, szagolhattam, láthattam, tapinthatam és még ízlelhettem is a gonosz jelenlétét ezen a helyen. Ha lehet ilyet mondani, érzékeim még inkább kifinomultak, a szag és mocsok miatt pedig a rosszullet kerülgetett.

Sikoltozás töltötte meg a levegőt, amint a csatorna aljához közeledtünk. Átható kiáltások érkeztek hozzánk a csatorna mélyéből. Különböző hangok töltötték be a levegőt. Úgy éreztem félelem, halál és bűn vesz körül.

Soha életemben nem éreztem még olyan szagot, ami ekkor töltötte be a levegőt. Rothadó hús bűze volt, és úgy tűnt, minden irányból ez áramlik. A Földön soha nem éreztem ilyen gonosz erőt, és soha nem hallottam ilyen kétségbeesett kiáltásokat. Hamarosan rájöttem, hogy ezek a halottak kiáltásai, és a Pokol tele van az ő jajgatásaikkal.

Egy gonosz szellökést, majd enyhe szívó erőt éreztem előttünk. Szürke árnyékokat rajzolva a falakra, villámláshoz vagy vakuhoz ha-

sonló fények hatottak át a feketeségen. Épp-hogy csak ki tudtam venni egy előttem lévő alakot. Visszahókölttem a rémülettől, amikor felismertem, hogy egy nagy kígyó csúszik előttünk. Ahogy újra körbenéztem, mindenütt ocsmány kígyókat láttam tekergőzni.

Jézus azt mondta: „Hamarosan belépünk a Pokol bal lábába. Nagy fájdalmat, szívszagató bánatot és leírhatatlan borzalmakat fogsz látni. Maradj szorosán mellettem, és én erőt adok neked és megvédelek, míg végigmegyünk a Poklon.”

„Amit látni fogsz, az figyelmeztetés” – mondta. „A könyv, amit írni fogsz, sok lelket fog megmenteni a Pokoltól. Amit láatsz az valóság. Ne félj, mert én veled leszek.”

Végre a csatorna aljára értünk. Beléptünk a Pokolba. Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy elmondjam mit láttam, és azt olyan sorrendben teszem, ahogy azt Istentől kaptam.

Előttünk, amíg csak elláttam, repülő tárgyak csapongtak a levegőben. Nyöszörgő hangok és keserves kiáltások töltötték meg a levegőt. Magasan előttünk tompa fény világított. Elindultunk felé. Hamarosan elérkeztünk egy apró, sötét alagút bejáratához.

Vannak dolgok, amiket nem tudok leírni; túlságosan szörnyűek voltak. A Pokolban ízlelni lehet a félelmet és tudom, ha nem lett volna velem Jézus, akkor nem tértem volna vissza onnét. Amint e sorokat írom, van néhány olyan dolog amit láttam, de nem értek, de az Úr mindent tud és Ő segített, hogy a látottak döntő részét megértsem.

Hadd figyelmeztesselek téged – ne menj oda. A Pokol a kínzások, gyötrő fájdalmak és örök jajgatás helye. A lelked örökké élni fog. A lélek örökké él. A lelked az igazi éned, és vagy a Mennybe vagy pedig a Pokolba fog kerülni.

Nektek, akik úgy gondoljátok, hogy a Pokol itt van a Földön: Nos, igazatok van – itt van! A Pokol a Föld közepében van – itt kínoztatnak a lelkek éjjel és nappal. A Pokolban nincsenek bulik. Nincs szeretet. Nincs könnyörület. Nincs nyugalom. Csupán minden képzeletet meghaladó fájdalom.